

Vincent – gæsteforfatter i Kina

Jørgen Nash og Jens Jørgen Thorsen hører til de begavede originaler og galninge i dansk kunst. Men kunstlivet har budt på mange flere, hvoraf en række vil blive præsenteret i artikelserien Originaler og galninge i dansk kunst.

Af Bent Petersen

Fotos: Flemming Vincent

Sydhavnen er vel det sidste større, utæmmede område i København; et terrain vague som Willy Ørskov ville kalde stedet, hvor land og by mødes, og hvor urbaniseringen og civilisationen endnu kæmper en forgæves kamp mod entropiens frie spil, en oase for galskaben og kreativiteten.

Her har Flemming Vincent slået sig ned i et gammelt højloftet bådehus, som han erhvervede i 1990 og indrettede som bolig, atelier, lager og showroom – 240 kvadratmeter med kunst fra gulv til loft. Vincent, der fyldte 60 år i oktober 2007, har i både direkte og overført betydning af ordet levet en omflakkende tilværelse. Som søn af en ølkusk og taxachauffør blev han ikke født med hverken en sølv-ske eller en malerpensel i hånden, selv om bedstefaderen var autodidakt blomster-maler, og kunst derfor ikke var noget fremmedord i miljøet. Han forlod skolen som 14-årig og kom i lære som tjener og

kok og arbejdede et par år som tjener på DFDS' forbindelse København-Helsinki og spillede siden i en halv snes år som trommeslager i flere bands som Johnny and The Walkers, Immigrants og flere andre. Dykker, tækkemand, taxachauffør, blikkenslager, tøjdesigner, buschauffør med eget selskab og restauratør i Haslev har været andre sidespring i Flemming Vincents hovedvirke som billedkunstner. En senere livlig rejseaktivitet afrunder billedet af det dynamisk omflakkende. Han begyndte tidligt at male og var på et tidspunkt teatermaler og scenograf for Det Danske Teater, Caféteatret og Bådteatret og på en opsætning på Unicorn.

Han debuterede som autodidakt maler i 1974 på Møllegården i Lille Heddinge, inden han lod sig uddanne hos Egon Bjerg Nielsen på Glyptoteket 1976-77 og siden hos Niels Birger Wamberg. Han udstillede i Galleri Helliggeist i 1978 og deltog på udstillingen Krig og Menneske på Louisiana i 1981, på Sommerudstillingen i Tistrup 1983 og på Candy Floss i Helligåndshuset 1983, inden han i 1983 sammen med Steen Krarup Jensen og Per Johan Svendsen stiftede kunst- og kulturgruppen Syntese som reaktion på »den politiske og kulturpolitiske højredrejning der satte ind i begyndelsen af 80'erne«.

»Syntese mener, at billedkunstnernes isolation må brydes,« hedder det i gruppens manifest. »Netop billedkunsten kan og bør indtage en central rolle i kommende ændringer, fordi billedkunsten er et demokratisk erkendelsesmiddel, i og med at alle kan bruge det, og det kan fungere overalt. Æstetikken bør fungere i sammenhæng med den øvrige erkendelses-

mæssige og videnskabelige indsigt og i sammenhæng med og i forhold til de øvrige sociale realiteter.« Man erklærede, at kunstens »grundlag er gallerier og museer, som ved genidyrkelse – ofte på et tyndt grundlag – og kommercialisme isolerer kunstnerne i indbyrdes konkurrence om, hvem der er mest original.« Gruppen lagde sig ikke op ad en bestemt kunstnerisk stilretning, men eksperimenterede med ekspressionistiske, abstrakte og figurative udtryksformer.

Gruppen søgte i midten af 80'erne et opslået professorat ved kunstakademiet i København, idet de tilbød to lærere i maleri, én i skulptur, én i forretningsteknik og én i regnskab og bogføring for tilsammen én professorløn. Professoratet gik til Bjørn Nørgaard.

I 1985 havde gruppen en kronik i dagbladet Information under overskriften Den Kunstneriske Højrebølge – åbent debatbrev til professor ved Kunstakademiet Hein Heinsen om billedkunstens krise. Heri sammenkædede Syntese den post-modernistiske filosofi og dens elitære verdensanskuelse med loge- og klikemageriet i dansk kunst. I debatbrevet hed det bl.a.: »Statsbureaukratkunstnerne har til opgave ud fra økonomiske og positionelle interesser at opretholde direkte og indirekte censur. Et kompliceret net af galleri- og museumsforbindelser, bestyrelsesposter, udvalgsposter og presse- og mediekontakter gør, at denne selektion bliver uigennemskuelig i en grad, så den må betragtes som hemmelig« og »Billedkunstuddannelserne (specielt kunstakademiet i København) er underlagt en udvikling, hvor det faglige niveau stadig forringes.

Bådehuset i Sydhavnen

Showroom i bådehuset i Sydhavnen

Trangen til at være moderne har gjort, at en ligegyldig holdning har bredt sig med hensyn til konkrete faglige og historiske problemstillinger. Vi skal helt tilbage til salonkunsten i forrige århundrede for at finde velegnede paralleller til det aktuelle hysteri og hykleri.« Og: »Der er i dansk billedkunsthverv opstået en privilegeret kaste af statsbureaukratkunstnere. Denne kaste er i færd med at udvikle en statskunst par excellence, som er præcis lige så fordummende og fremmedgørende som den officielle kunst i Østeuropa.« Debatten for og imod gruppens synspunkter kørte i månedsvi.

Gruppen havde en lang række af udstillinger bl.a.: Gud er neger, og hun har nogle dejlige nødder, Herning, 1983, Påskeudstillingen, Århus, 1984, Daisys kolonihavehus, Århus Musikhus i 1984, Charlottenborgs Efterårsudstilling i 1984, Danske myter - dansk jord i danske hoveder - er historien død?, København, 1985, Er stilheden permanent?, København, 1987 og Har spøgelse noget at sku ha' sagt?, København, 1988. Reaktionen var mangeartede. Århus Stiftstidende skrev i sin anmeldelse af Synteses bidrag til Påskeudstillingen i 1984: »Voldsom er gruppen Synteses udladning af malerier, skulpturer, sætninger og morsomheder, en hel udstilling i udstillingen, udisciplineret, stilløs, både vild og mild, men den er præget af en enorm livsappetit, og man skal være hårdhudet for ikke at føle vibrationerne.«

Sidst i firserne orienterede Syntese sig imod de mange flygtningekunstnere, der havde taget ophold i landet, og i 1988 blev gruppen udvidet med Milton Charruti Blanc og Carlos Bebeacua, begge fra Uruguay og senere blev Laurie Grundt fra Norge optaget. Herunder blev gruppens aktivitetsniveau stærkt forøget, og opmærksomheden omkring gruppen steg markant. I 1989 fyldte Syntese hele Charlottenborg med udstillingen Den lange Rejse, hvori deltog omkring 70 kunstnere fra ind- og udland. Midt i udstillingsperioden kom kongens foged med politiopbud på Sparekassen SDS's (senere Unibank) foranledning og udpantede Vincents malerier for gæld til banken. Syntese hyrede advokat Jørgen Jacobsen og lagde sag an imod banken for at have ødelagt en gruppeudstilling. Banken hævdede, at økonomisk ret stod over gruppens ophavsret, men retssagen endte med, at Syntese efter tre år under stor mediebevågenhed vandt sagen i Landsretten.

Vincent's udsmykning af en hospitalsmur i Honduras

I samme periode deltog Syntese i et stort nordisk projekt Ruinas Del Grand Hotel om genopbygning af et sønderbombet nicaraguansk hotel i Managua og omdannelse af det til et kulturhus. I december 1988 var Vincent med to andre medlemmer af gruppen i Nicaragua, hvor de udførte fem store malerier heriblandt en udsmykning på Nationalbiblioteket i Managua. Syntese var også medarrangør af og deltog med en stor udstilling i en nordisk kulturkonference, Mod Strømmen, i Oslo i januar 1989 i et samarbejde med bl.a. det norske dagblad Klassekampen, det svenske Folket i Bild og det norske tidsskrift Mot dag. På grund af kulturpolitisk uoverensstemmelse forlod Carlos Bebeacua og Milton Charruti Blanc i begyndelsen af 90'erne Syntese og dannede Kunst- og Kulturgruppen Fusion International, som senere blev kendt under navnet Arte Por La Vida. I 1996 deltog Vincent i et udstillingsprojekt for Mellemfolkeligt Samvirke med 10 skandinaviske og 10 afrikanske kunstnere i Tanzania, Uganda og Kenya, hvorunder gruppen udsmykkede et stadion i Tanzania. I 2004 blev Vincent udvalgt fra Danmark til deltagelse i FN-projektet Arte para todos (kunst for alle), hvor 50 kunstnere fra hele verden som led i målsætningen om at udrydde al sult inden år 2015 blev sendt til Honduras, hvor de udsmykkede det offentlige miljø. Her udsmykkede Vincent en hospitalsmur med et 15 x 11 meter stort maleri af et skib, Gaia, med rigtige master og sejl strittende ud af muren og med en by malet på dækket – Moder Jord på verdensrejse med flåde sejl. Vincent sidder i bestyrelsen for COAST,

foreningen for kunst videnskab og teknik, de seneste år som formand, og i 1998 var han sammen med Lars Kræmmer initiativtager til det nu verdensomspændende projekt, Art Money, som han sidder i bestyrelsen af.

Og siden 2004 er han gæstprofessor ved to kinesiske universiteter. I 1986 blev han en dag ringet op af en veninde, der havde truffet en kinesisk kunstner, Wang Tong, der som dissident, var havnet i Danmark med en rulle malerier under armen og havde brug husly, arbejdsmuligheder og kontakter. Vincent accepterede at huse ham, og veninden sendte ham med taxa fra Hovedbanegården til Vermundsgade, hvor han boede og arbejdede sammen med Vincent i et par år, inden han rejste til Sverige med en svensk pige, han havde mødt, og som han giftede sig med. Det var som svensk statsborger, at Wang efter tøbruddet i Kina fik besøg af to kinesiske universitetsrektorer og fire kunstprofessorer på studierejse, med hvem han rejste rundt i Europa og blandt andet besøgte Vincent. Året efter vendte de tilbage med tilbud om og kontrakt på et gæstprofessorat for både Wang og Vincent på universitetet i Houhot i Indre Mongoli. Gæstprofessoraterne skulle være tiltrådt i 2004, men da var Vincent i Honduras, så tiltrædelsen blev først realiseret i 2005. Vincent undrede sig over, hvad man mente, at han skulle kunne lære de kinesiske studerende, som havde en langt bedre uddannelse og formentlig var meget dygtigere end ham. Men det opdagede han: Han kunne lære dem en form for anarkisme. De kinesiske studenter var autoritetstro over for deres lærere og bøger og det,

Gæsteatelieret i Beijing

Sammen med studenterne lavede Vincent store, murale billeder som fællesarbejder

disse havde lært dem, og manglede modet, evnen inspirationen til at gå deres egne veje, uafhængigt eller på tværs af hvad de havde lært – og det kunne Vincent lære dem med sin anarkistiske holdning. Sammen med studenterne lavede han store, murale billeder som fællesarbejder i farver og motiver, de ikke selv ville have drømt om – og både de og deres lærere var så begejstrede, at også universitetet i Xiamen i Sydkina meldte sig på banen og engagerede ham. Undervisningen foregår på engelsk med tolk til kinesisk eller direkte på en blanding af engelsk og det kinesiske, Vincent har lært sig. I skrivende stund er Vincent netop vendt hjem efter et nyt femmåneders ophold i Kina og skal snart pakke kufferterne igen, nu med tre professorater på to universiteter i bagagen, et atelier i Xiamen, et gæsteatelier i Beijing og en række udstillinger samt et konsulentjob vedrørende udsmykning af et nyt femstjernet hotel i Beijing foran sig. God tur!